

COLLEEN HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

novelle

SAINT

Nederlandse editie

Colleen Hoover

Saint

Nederlandse editie

Novelle

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Nog één stap zou een wisse dood betekenen.

Misschien niet in de zin dat Reya dan zou sterven, maar het zou absoluut de doodsteek zijn voor haar normen, haar waarden... haar huwelijk.

Desondanks besloot ze de stap naar voren te wagen, in Cams armen.

Een wisse dood tegemoet.

Ik staar naar de zinnen die ik zojuist heb getypt, me ervan bewust dat ik ze morgen na het wakker worden waarschijnlijk meteen weer zal schrappen. Zo gaat het al de hele tijd. Wat ik de ene dag schrijf, verwijder ik een dag later weer.

Op deze manier komt dit boek nooit af. Als ik zo doorga, zit ik een maand in de blokhut vast. Niet dat het een straf is om hier te zijn, trouwens. Ik hou van de afzondering. Dat is altijd al zo geweest. Daarom huur ik deze blokhut meerdere keren per jaar: om Sacramento van me af te kunnen schudden en te ontsnappen naar het rustig gelegen meer. Het zorgt ervoor dat ik niet bezwijk aan schuldgevoel omdat ik het plattelandsleven waarmee ik ben opgegroeid heb verruild voor de stad.

Ik sla de rest van mijn wijn achterover en besluit het voor gezien te houden voor vanavond, maar op dat mo-

ment begint mijn laptop een riedeltje af te spelen. Als ik kijk wie er belt, zie ik tot mijn opluchting dat het Candice is. Mijn klankbord, mijn beste vriendin. Vijf jaar geleden zijn we tegelijkertijd begonnen aan een carrière als auteur. In die vijf jaar hebben we elkaar er al zeker tien keer van moeten weerhouden om die nieuwe carrière weer aan de wilgen te hangen.

Ik beantwoord haar video-oproep en hoewel ik nog maar drie dagen in deze blokhut zit, is het een opluchting om een bekend gezicht te zien. Ik ben in Californië, zij in New York. Hier is het bijna middernacht en daar nog later, maar ze ziet er klaarwakker uit.

‘Alles oké?’ vraag ik. ‘Het is midden in de nacht.’

‘Hartstikke goed juist,’ reageert ze, veel te opgewekt voor dit tijdstip. ‘Ik heb net “einde” geschreven. Dat vond ik wel een felicitatie waard.’

‘Gefeliciteerd!’ Nu begrijp ik waarom ze zo door het dolle heen is. Ze heeft zes maanden aan dit boek gewerkt, dus ik ben blij voor haar. Een beetje jaloers, maar toch blij.

‘Dank je. Zullen we live gaan?’

‘Dat hangt ervan af. Hoe beroerd zie ik eruit?’

‘Jij ziet er nooit beroerd uit,’ zegt Candice. ‘Oké, ik voeg onze schermen even samen, dan gaan we over tien seconden live.’

Met mijn vingers wrijf ik de eventuele mascararestjes onder mijn ogen weg. Onze lezers zijn van ons gewend dat we midden in de nacht live gaan, dus ze weten dat ze ons op ons slechtst te zien krijgen. In het begin waren Candice en ik een ramp als het op social media aankwam, maar toen we eenmaal live gingen met onze discussies

over het schrijfproces, kregen we er al snel enorm veel volgers bij. Schrijvers kijken graag naar ons omdat ze de struikelblokken die we beschrijven herkennen, maar ook lezers genieten van onze gesprekken, want zo krijgen ze al een inkijkje in onze boeken, lang voordat ze in de winkel liggen. Je zou het een voorproefje kunnen noemen voor mensen die geen bezwaar hebben tegen een paar spoilers.

‘Nog drie seconden,’ zegt Candice.

Ik spring op en doe de keukenlamp aan. Net wanneer ik weer ga zitten, zijn we live. Toen we dit net deden, voelde ik me er een tikje ongemakkelijk bij. Nu gaan we echter zo vaak live – soms wel twee keer per week – dat het een tweede natuur is geworden. Meestal vergeet ik dat er mensen meekijken en voelt het alsof ik onder vier ogen met Candice praat.

‘Hoe gaat het met schrijven?’ vraagt Candice.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het wil niet vlotten. Ik ben nu al drie dagen in de blokhut aan het meer, maar ik heb nog maar één bladzijde.’

‘Wil je erover praten?’

‘Ik stond net op het punt om naar bed te gaan toen je belde. Mijn hersenen staan al in de slaapstand.’

Candice kreunt. ‘Ik hoopte dat je al een paar hoofdstukken af zou hebben. Ik wil over die sexy agent lezen voordat ik naar bed ga.’

Daar moet ik om glimlachen. ‘Dat is lief van je, maar we weten allebei dat dit boek tot nu toe volkomen onrealistisch is.’

‘Je bent veel te streng voor jezelf, Megan.’

‘Ik ben zelf mijn grootste criticus.’

Ze slaat haar ogen ten hemel. ‘Weet je dan op z’n minst al hoe de hoofdpersonages gaan heten?’

‘Ja, zover ben ik al. De sexy agent heet Cameron, maar wordt liever Cam genoemd. Het meisje heet Reya.’

‘Cam en Reya. Mooie namen. Gaat het nog steeds over een driehoeksverhouding?’

‘Tot nu toe wel. Ik weet het niet, misschien verandert dat nog.’

‘Nee, nee, nee.’ Ze buigt zich naar de camera toe. ‘Je had me een driehoeksverhouding beloofd. Daar heb je nog nooit over geschreven.’

‘Het is moeilijk om te schrijven over iets wat je zelf nooit hebt meegemaakt.’

‘Bullshit. Je laatste boek ging over een vrouw die verliefd werd op de dierenarts van haar hond. Jij hebt niet eens een hond.’

‘Precies. Ik kreeg dan ook van meerdere lezers te horen dat het niet realistisch was.’

Candice schudt haar hoofd. ‘Ten eerste moet je eens ophouden die negatieve recensies te lezen. En ten tweede... in negatieve recensies worden boeken altijd onrealistisch genoemd. Naar die term wordt al heel snel gegrepen. Ik vond het juist heel realistisch.’

‘Jij hebt ook geen hond,’ merk ik op.

Candice lacht. ‘Touché.’

Kon ik maar meer waarde hechten aan de talrijke vijfsternenreviews dan aan de negatieve recensies, maar helaas ga ik veel vaker van het negatieve uit dan Candice.

‘Misschien moet je een affaire aangaan zodat je de emoties van de personages in je boek precies goed kunt be-

noemen,' zegt Candice plagerig. 'Zoek een getrouwde man die je aan Sexy Agent Cam doet denken en duik met hem het bed in.'

Ik lach, maar vind het tegelijkertijd tenenkrommend dat ze zo iets zegt voor het oog van wie weet hoeveel kijkers. 'Waar moet ik in de middle of nowhere een sexy agent vandaan halen?'

Candice grijnst. 'Misschien moet je een minder afgelegen schrijfleuk uitkiezen. Ga voortaan bij Starbucks zitten. Agenten zijn dol op koffie.'

'Misschien kun je beter gaan slapen,' stel ik voor. 'Het is al laat in New York.'

'Er zijn tweehonderd mensen vragen op ons aan het afvuren,' werpt ze tegen. 'Ik ga pas slapen als we er een paar beantwoord hebben.' Ze scrolt door de vragen die in beeld verschijnen en haar ogen lichten op wanneer een ervan haar aandacht trekt. 'Dit is een goeie. Deze persoon vraagt: "Geloof je dat een auteur een situatie persoonlijk moet ervaren om te kunnen beschrijven hoe een persoonage in die situatie daadwerkelijk zou reageren?"' Ze kijkt verwachtingsvol in de camera om aan te geven dat ze wil dat ik deze vraag beantwoord.

Ik leun achterover op mijn stoel en sla nadenkend mijn armen over elkaar. 'Ik mag hopen van niet, maar er wordt weleens gezegd dat je het beste kunt schrijven over dingen waar je bekend mee bent. Soms vraag ik me wel af of ik emoties en reacties beter zou kunnen verwoorden als ik de dingen waarover ik schrijf zelf had meegemaakt. Volgens mij stelt iedere auteur zichzelf die vraag weleens.'

'Ik niet,' reageert Candice. Ze leest nog een vraag voor.

“Als jullie de kans zouden krijgen, zouden jullie dan moedwillig de dingen ondergaan die de personages in jullie boeken meemaken?” Ze knikt verwoed. ‘Reken maar. Ik heb net een boek afgerond over een hockeyer die verliefd wordt op zijn agent. Dat zou ik ook wel willen. Hoe zit het met jou, Megan?’

Ik knik ook. Een onstuimige verhouding met een sexy vent klinkt zo slecht nog niet. ‘Natuurlijk. Ik zou er alles voor overhebben om een betere schrijver te worden.’

Candice gaat door met de volgende vraag. We beantwoorden er nog vier of vijf, maar ze houdt het kort. Volgens mij heeft ze door dat ik hier nu niet voor in de stemming ben. Normaal gesproken verlopen onze gesprekken heel soepel, maar nu moet ze telkens dingen voor me herhalen omdat ik mijn aandacht er niet bij kan houden.

Misschien ben ik uitgeput of misschien heb ik hier nu gewoon geen zin in, maar mijn concentratie is ver te zoeken. Ik blijf maar denken aan het begin van het gesprek en vraag me af hoe het zou zijn om echt de dingen mee te maken waar ik over schrijf.

In mijn vorige boek ging de hond van het hoofdpersoon op twaalfjarige leeftijd dood. Hoewel ik mijn best heb gedaan om mezelf in het personage te verplaatsen en goed te beschrijven hoe iemand zich in zo’n situatie voelt, ben ik geen grote hondenliefhebber. Dat maakte het moeilijk om me in te leven in een personage dat kapot was van verdriet om haar overleden huisdier. Aangezien het een romantisch verhaal was, ging ik niet al te diep in op het rouwproces, maar dook ik meteen in de relatie die de hoofdpersoon vervolgens met de dierenarts kreeg.

Het commentaar was niet van de lucht. Meerdere hondenliefhebbers merkten op dat het overduidelijk was dat ik zelf geen huisdier had.

Zal het ook zo gaan als ik in mijn huidige boek een driehoeksverhouding beschrijf? Zullen mijn lezers dan zeggen dat het overduidelijk is dat ik zelf nooit een affaire heb gehad?

Die gedachten houden me nog steeds bezig wanneer Candice er een eind aan breit. Ik wens de kijkers welterusten, en Candice daarna ook. Nadat ik mijn laptop heb dichtgeklapt, doe ik het licht uit, controleer ik of de deuren op slot zijn en ga ik naar mijn slaapkamer.

Hopelijk ben ik morgen wat productiever, maar ik heb zo'n vermoeden dat mijn innerlijke criticus daar een stokje voor zal steken.

2

Twee nachten later

Met een ruk kom ik overeind in bed en trek ik het slaapmasker van mijn ogen.

Mijn hart gaat tekeer.

Hoewel ik niet goed weet waar ik wakker van ben geworden, was het geluid hard genoeg om me uit een diepe slaap te halen.

Ik probeer nog steeds wijs te worden uit wat er gebeurd is als de lichten me opvallen. Ze flitsen achter de ramen van mijn slaapkamer, rood en blauw, en strijken over de muren.

Direct achter mijn hoofdeinde is een raam, dus ik kijk naar buiten om erachter te komen wat er aan de hand is, maar de lichten komen uit de voortuin. Aangezien mijn slaapkamer aan de zijkant van het huis ligt, zie ik verder niets.

Door een luide klop op de deur krimp ik eerst in elkaar en spring vervolgens uit bed. Het gebonk komt bij de voordeur vandaan. Ik trek snel een badjas aan en kijk op mijn telefoon hoe laat het is. Middernacht pas. Ik heb nog maar twee uur geslapen. Normaal gesproken ga ik niet zo vroeg naar bed, zeker niet wanneer ik in de blokhut ben, maar sinds ik twee dagen geleden live ben gegaan met Candice

lukt het me helemaal niet meer om te schrijven. Eigenlijk ben ik vooral aan het slapen.

Ik doe het licht op de veranda aan en tuur door het spionnetje in de deur. Ongeveer een meter daarvandaan staat een politieagent die over zijn schouder naar zijn patrouillewagen kijkt.

Zijn auto staat recht voor de blokhut langs de weg geparkeerd. Door de felle lichten achter hem kan ik alleen zijn silhouet zien.

Wat is er in vredesnaam aan de hand?

Ik haal de deur van het nachtslot, maar laat de ketting erop zitten en doe de deur een paar centimeter open.

Auteur zijn gaat gepaard met een constant wantrouwen, ongeacht het uniform dat iemand aanheeft. Er gaan te veel plottwists door mijn hoofd om niet van het ergste uit te gaan. Voor hetzelfde geld doet die vent zich voor als politieagent zodat ik de deur voor hem opendoe.

Als de agent de deur hoort opengaan, draait hij zijn gezicht naar mij toe. Hoewel ik zijn gelaatstreken niet goed kan onderscheiden door die flitsende lichten achter hem en de slaap in mijn ogen, zie ik wel dat hij niet het soort agent is dat elke ochtend ontbijt met donuts en koffie. Hij is lang en gespierd, en opeens voel ik me naakt.

Ik heb geen idee wat hij hier doet, maar ergens ben ik er wel dankbaar voor, want als ik Sexy Agent Cam een gezicht zou moeten geven, zou dit het zijn.

De agent houdt zijn legitimatie omhoog en het valt me op dat hij een trouwring draagt. 'Het spijt me dat ik stoor, mevrouw. Ik ben agent Nathaniel Saint.'

Ik staar lang genoeg naar het pasje om zijn naam te

kunnen lezen en als hij het weer opbergt, leg ik mijn hand tegen mijn keel. Mijn hartslag bonkt onder mijn handpalm, maar ik weet niet of dat komt door zijn hese baritonstem of door het besef dat dit geen droom is. Er staat echt midden in de nacht een agent bij me voor de deur. Dat kan alleen maar betekenen dat er iets ergs gebeurd is.

Mijn gedachten gaan meteen naar mijn familie. Zou iemand iets overkomen zijn? Komt hij me het slechte nieuws vertellen?

Alsof hij mijn onrust aanvoelt, zegt hij op kalme toon: ‘Maakt u zich maar geen zorgen. Ongeveer een uur geleden heeft er verderop in de straat een incident plaatsgevonden. Ik wil u alleen een paar routinevragen stellen.’

Er ontsnapt me een zucht van opluchting door het besef dat iedereen veilig is. Ik knik en haal de ketting van de deur. Zodra ik de deur helemaal heb opgedaan en de koele bries voel, bedenk ik dat mijn badjas wel erg weinig aan de verbeelding overlaat. Ik sla mijn armen over elkaar en geef de agent met een knikje naar de keuken te kennen dat hij verder mag komen. Hij is bijna vijftien centimeter langer dan ik.

‘Wat voor incident?’ Een paar meter bij de deur vandaan blijf ik staan.

Hij doet een stap naar binnen, maar blijft in de buurt van de deuropening.

Onwillekeurig vraag ik me af hoe oud hij is. Zelf ben ik negenentwintig en zo zie ik er ongeveer ook uit. Bij hem is het moeilijker te zeggen. Hij zou jonger kunnen zijn dan ik, maar ook tien jaar ouder. In zijn ogen ligt de zachte blik van iemand die nog niet aan veel ellende is blootgesteld,

maar dat kan ook de blik zijn waar hij als agent op heeft geoefend.

In gedachten maak ik een paar aantekeningen, want ik ben zeker van plan hem als inspiratie voor Cam te gebruiken. Het is net alsof de hemel is opengegaan en deze agent op mijn veranda is neergedaald.

De afgelopen twee dagen heb ik geen zin gehad om te schrijven, maar nu ik hem gezien heb, wil ik dit gesprek het liefst zo snel mogelijk achter de rug hebben zodat ik achter mijn laptop kan kruipen.

De agent neemt even de kamer in zich op en kijkt dan weer naar mij. 'Kent u een man die Don William Puttman heet?'

Ik schud mijn hoofd. De naam doet geen belletje bij me rinkelen.

Daar lijkt hij een beetje opgelucht over. Zijn houding wordt zichtbaar meer ontspannen en hij gaat tegen de deurpost geleund staan. 'Er is een politieachtervolging geweest die ongeveer vijftig meter bij uw oprit vandaan ophield.' Hij knikt naar de weg. 'Het gebied is al afgezet, maar er zullen het komende uur nog wel agenten rondlopen, misschien ook bij u op het erf. Ik wilde gewoon even langskomen om te zeggen dat u zich nergens zorgen om hoeft te maken. En natuurlijk om erachter te komen of het slachtoffer met een bepaalde reden hierheen is gekomen. Aangezien u hem niet kent –'

'Slachtoffer?' vraag ik.

De agent knikt. 'Ja, mevrouw. Hij heeft zichzelf van het leven beroofd.'

Ik druk mijn hand tegen mijn buik en blaas mijn adem uit.

Heeft er iemand vijftig meter bij mijn oprit vandaan zelfmoord gepleegd?

‘Misschien heb ik nog een verklaring van u nodig, maar dat hoeft nu niet. Als u het goedvindt, kan ik morgen een agent bij u langs sturen om uw verklaring op te nemen. Dat is de gebruikelijke gang van zaken. De bewoners van de andere twee woningen aan deze straat wordt om dezelfde informatie gevraagd.’

‘Ja,’ zeg ik met een knikje. ‘Dat is prima. Ik ben de hele dag hier.’

‘Bedankt, mevrouw.’ De agent tikt zijn pet even aan en maakt aanstalten om zich om te draaien. Dan aarzelt hij en hij kijkt me aan. ‘Bent u hier alleen?’

Wat een rotvraag.

Er is gewoon geen goed antwoord op. Hij mag dan agent zijn, hij is ook een man. Een volslagen onbekende.

Ik zou kunnen liegen dat mijn echtgenoot in de slaapkamer is, maar het lijkt me niet verstandig om tegen een agent te liegen nu er op vijftig meter van mijn voordeur een lijk ligt. Aan de andere kant is het ook niet slim om tegen een vreemde te zeggen dat ik alleen ben.

Waarschijnlijk ziet hij mijn ongeruste blik, want hij vervolgt: ‘Niet dat ik ervan uitga dat u uw mannetje niet staat, hoor. Maar... wees gewoon voorzichtig. Als u mensen uit de buurt spreekt, wek dan de indruk dat u hier niet in uw eentje bent. Doe een ring om wanneer u de deur uitgaat.’

Dit plaatsje kwam altijd zo gastvrij op me over, maar als ik hem zo hoor, is daar niets van waar. ‘Moet ik me zorgen maken? Is dit een slechte buurt?’

Hij kijkt naar de zwaailichten in de voortuin, en dan

weer naar mij. ‘Geen enkele buurt is perfect.’ Na nog een tikje tegen zijn pet zegt hij: ‘Het spijt me dat ik u gestoord heb. Morgen nemen we contact met u op.’ Hij loopt naar het trappetje.

Snel ga ik achter hem aan. ‘Wacht.’

Op de onderste trede draait hij zich om en kijkt me aan.

Ik weet niet waarom ik achter hem aan ben gelopen. Ik ben gewoon... bang. Die agent heeft me zojuist verteld dat hier een man zelfmoord heeft gepleegd en nu hij weggaat, moet ik gewoon weer gaan slapen?

‘Verder kan ik hier niet veel doen,’ zegt hij. ‘Ik moet weer terug naar de plaats delict, maar ik zal ervoor zorgen dat uw woning vannacht goed in de gaten gehouden wordt. U hoeft zich geen zorgen te maken.’

Een lichte windvlaag trekt langs me heen en ik sla mijn armen nog steviger over elkaar om te verbergen hoe koud ik het heb. Ik heb een onprettig gevoel in mijn buik. Tot nu toe voelde ik me hier altijd veilig, maar door wat er de afgelopen minuten is gebeurd ben ik bang om alleen te zijn. ‘Oké,’ fluister ik met een knikje.

Het komt niet bepaald overtuigend over en de agent prikt er dwars doorheen. Hij loopt het trapje weer op en haalt iets uit zijn zak. Het is zijn visitekaartje. Bovenaan staat rechercheur Nathaniel Saint, en daaronder een e-mailadres en twee telefoonnummers. ‘Het was niet mijn bedoeling om u ongerust te maken. Het bovenste nummer is van mijn mobiel. Als u iets nodig hebt, kunt u me altijd bellen.’

‘Dank u.’ Ik klem het kaartje tegen mijn borst.

‘Hoelang blijft u hier?’ vraagt hij. ‘Ik kan elke avond een paar keer een agent laten langsrijden.’

‘Een paar weken.’

Hij staart me even aan, alsof hij een verklaring zoekt voor het feit dat een vrouw van mijn leeftijd zich zo lang in haar eentje terugtrekt in een blokhut.

‘Ik ben auteur,’ leg ik uit. ‘Ik verblijf hier een paar keer per jaar. Meestal in de maand voorafgaand aan een deadline.’

Met één wenkbrauw opgetrokken kijkt hij naar me, alsof hij onder de indruk is. ‘Wat voor boeken schrijft u?’

‘Spannende romans.’

‘Hoe heet u?’

Het liefst zou ik tegen hem zeggen dat ik Reya heet. Ik voel sterk de drang om te doen alsof ik mijn personage ben, maar in plaats daarvan noem ik mijn echte naam. ‘Megan Andrews.’

Er speelt een glimlachje om zijn mond. ‘Je hoort morgen van me, Megan Andrews.’

Als hij wegloopt over mijn oprit, kijk ik hem na tot hij wordt opgeslokt door de felle zwaailichten.

Ik doe de deur dicht en op slot en ga er dan tegenaan geleund staan. Mijn blik valt op het visitekaartje in mijn hand. Nathaniel Saint. Zelfs zijn naam is sexy.

Hij zou zonder twijfel Cam kunnen zijn.

Ondanks het late tijdstip ga ik meteen achter mijn laptop zitten en open ik mijn document. Ik schrijf alles op wat ik me kan herinneren over rechercheur Nathaniel Saint.

Uiteindelijk ben ik maar liefst twee uur bezig.